

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιποιεῖται τις, ὃ μὴ τυγχάνων περιποιήσεως, παρημελημένος : **Ἐρθεν κ' ἐδέβεν ἀπαρέλεπος* (ἦρθε κ' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν περιποιηθῶμεν).

ἀπαράγγελτος ἐπίθ. Αἴγιν. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. — *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράγγιλτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπαράγερος Κρήτ.*

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράγγελλτος.

1) Ὁ μὴ κατὰ παραγγελίαν, ὃ μὴ κατ' ἐντολήν γενόμενος, ὃ μὴ παραγγελθεὶς Αἴγιν. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. κ. ἄ. — *Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Μᾶς ἦρθε ἀπαράγγελτος ὃ καφῆς Αἴγιν. Ἀπαράγγελα ἐμπορεύματα Λεξ. Δημητρ.* 2) Ὁ ἄνευ προηγουμένης εἰδοποιήσεως προσελθὼν, αὐτόκλητος Πελοπ. (Ἀρκαδ.) : *Πῶς ἦρθε ἀπαράγγελλτος ;*

ἀπαράδεχτος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράδεκτος.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἀποδέχεται τις, ὃ μὴ παραδεκτός, ὃ ἀπορριπτόμενος : *Αὐτὸ ποῦ λές εἶναι ἀπαράδεχτο.*

ἀπαράδοτος ἐπίθ. Πελοπ. (Λακων.) κ. ἄ. — ΚΠαλαμ. Βωμ. 147 — *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράδοτος Καπτ. (Σινασσ.)*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. παραδοτός.

1) Ὁ μὴ παραδοθεὶς, ἰδίᾳ εἰς παραλήπτῃν *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. : Ἐμπορεύματα ἀπαράδοτα.* 2) Ὁ μὴ παραδιδόμενος, ὃ μὴ ἀλωτός, ἰσχυρὸς Καπτ. (Σινασσ.) Πελοπ. (Λακων.) — ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. : *Σίδερον καρφωμένο καὶ ἀπαράδοτον Σινασσ. || Ἄσμ.*

**Ἀπιστε, πῶς ἐπέιστηκες, κί ἄγριε, πῶς ἡμερώθης ; καὶ κάστρο ἀπαράδοτο καὶ πῶς ἐπαρადόθης ;*

(μοιρολ.) Λακων. || Ποίημ.

Μιά φούχτα παλληκάρια . . .

σὲ μιὰ ἀγκωνὴ μὲ τὰ σπαθιά, μὲ τὰ κοντάρια ὀλόρθοι, ὀλόρθοι καὶ ἀπαράδοτοι

κί ἀνέλπιδοι κρατήσαν τὸν ἱερόν Ἀγῶνα ὀρθό . . .

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 3) Ὁ μὴ διδαχθεὶς, ἀδίδακτος *Λεξ. Δημητρ. : Μάθημα ἀπαράδοτο. Συνών. ἀδίδαχτος.* 4) Ὁ μὴ βλασφημηθεὶς, ἐπὶ ἱερῶν προσώπων ἢ πραγμάτων (δηλ. ὃ μὴ παραδοθεὶς εἰς τὰς ἀράς, εἰς τὸν διάβολον κττ.) *Λεξ. Δημητρ. : Δὲν ἄφηος ἄγιο ἀπαράδοτο. Συνών. ἀβλαστήμητος 1.*

ἀπαράζω ΚΚρυστάλλ. *Ἔργα 2, 99

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀράζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπαράσσω.

Πορευόμενος καταλήγω που, σταματῶ : Ποίημ.

Διάβαινε κάμπους καὶ βουνὰ κ' ἐκεῖ σὰν ἀπαράξῃς, 'ς τὴν Κιάφα ἀπάνου ν' ἀνεβῆς, τρανὴ λαλιὰ νὰ σύρῃς.

Πβ. ἀράζω.

***ἀπαρᾶθύμημα** τό, ἀπαρᾶθύμεμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπαρᾶθυμῶ.

Τὸ νὰ μὴ ἐπιθυμῇ τις πλέον νὰ ἴδῃ ἐπιθυμητὸν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα : *Τῆ παιδί' τ' ἀπαρᾶθύμεμαν.*

***ἀπαρᾶθυμῶ**, ἀπαρᾶθυμῶ Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀρᾶθυμῶ.

Ἀποβάλλω τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω ἐπιθυμητὸν τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα : *Ἀτόσα χρόνᾶ καὶ 'κ' ἐπορεῖ ν' ἀπαρᾶθυμᾶ τὸ γιόν ἄτ'ς.*

ἀπαράιτητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀπαράιτητε Τσακων. ἀπαράιντιγος Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράιτητος. Ὁ τύπ. ἀπαράιντιγος παρὰ τὸ παραιντίζω, δι' ὃ ἰδ. παραιτῶ.

1) Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ παραιτηθῇ, ν' ἀποφύγῃ, ἄφευκτος, ἀναγκαῖος λόγ. κοιν. καὶ Τσακων. : **Ἐγινε κί αὐτὸς ἀπαράιτητος. Πρᾶμα ἀπαράιτητο. Εἶναι ἀπαράιτητο νὰ τὸν δῆς σήμερα κοιν. Εἶναι ἀπαράιτητο νὰ τοῦ τὸ εἰπῆς Ἀρκαδ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Μισθ. συνόντ. 22 «ἀπαράιτητοι καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι». Συνών. ἀναγκαῖος Α 1, χρειαζόμενος (ἰδ. χρειάζομαι).*

β) Οὐδ. πληθ. ἀπαράιτητα οὐς., τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα σύνηθ. : **Ἐχει τοῦλάχιστο τ' ἀπαράιτητα γιὰ νὰ ζῆ.*

2) Ἐνεργ. ὃ μὴ παραιτούμενος ἀπὸ τινος, ὃ μὴ καταλείπων τι, ὃ μὴ ἀποσυρόμενος ἀπὸ ἔργου τινὸς Πόντ. (Τραπ.)

ἀπαρακάλετα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀπαρακάλεστα *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπαρακάλετος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀπαρακάλεστα καὶ παρὰ Σομ.

*Ἄνευ παρακλήσεως, προθύμως : *Δὲ σοῦ 'πε κάνεις νὰ 'ρθῆς, ἀπαρακάλετα ἦρθες. Συνών. φρ. χωρὶς παρακάλετα.*

ἀπαρακάλετος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπαρακάλιτους Λέσβ. ἀπαρακάλεστος Θράκ. (Σαρεκκλ.) — ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 30 — *Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀπαρακάλιτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπερικάλετος Εὔβ. (Κονίστρ.)*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. παρακαλιτός < παρακαλῶ, παρ' ὃ καὶ τύπ. περικαλῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπαράκλητος.

Ὁ μὴ τυχὼν παρακλήσεως, ἀπαράκλητος σύνηθ. : *Τὸ 'καμε ἀπαρακάλετος. Κάνενα δὲν ἀφίνει ἀπαρακάλετο γιὰ νὰ κάμῃ τὴ δουλειά του σύνηθ. Ἀπαρακάλεστος κουμπάρος Λεξ. Πρω. || Ποίημ.*

Καὶ ἦταν οἱ ψυχῆς ποῦ πέρασαν | ἄγγιχτες κί ἀπαρακάλεστες ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀπαρακίνητα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπαρακίνητος.

*Ἄνευ παρακινήσεως, ἄνευ παροτρύνσεως, αὐθορμητῶς : *Ὅ,τι κάνει τὸ κάνει ἀπαρακίνητα.*

ἀπαρακίνητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παρακινητός < παρακινῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ μὴ παρακινήθεὶς, ὃ μὴ τυχὼν παρορμήσεως, προτροπῆς.

ἀπαρακοίμιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παρακοιμιστός < παρακοιμίζω.

Ὁ μὴ παρακοιμηθεὶς, ὃ μὴ συγκοιμηθεὶς, ἐπὶ νεοσύμφων μῆπω συνελθόντων.

ἀπαράλλαχτα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπαράλλαχτος.

*Ἄνευ παραλλαγῆς τινος, χωρὶς διαφορὰν, ὁμοιότατα : *Κάμνει τὴ δουλειά του ἀπαράλλαχτα ὅπως ἐγώ. Ὅ,τι εἶπε ὃ ἕνας εἶπε καὶ ὃ ἄλλος ἀπαράλλαχτα. Μιλᾷει ἀπαράλλαχτα σὰν τὸν πατέρα του. Ἀπαράλλαχτα ὅπως μοῦ τὰ λές τ' ἄκουσα κ' ἐγώ. Τραγουδάει ἀπαράλλαχτα σὰν ἐσένα. || Φρ. Ὅμοια κί ἀπαράλλαχτα (πανομοιοτύπως).*

ἀπαράλλαχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀπαράλλαχτους Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. ἀπαράλλαχτος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράλλαχτος.

Ὁ μὴ παρηλλαγμένος, ὃ μὴ διάφορος, ὁμοιος καθ' ὅλα ἔνθ' ἄν. : *Ἀπαράλλαχτος ὃ πατέρας του - ὃ ἀδερφός του (ἐπὶ*

